

ného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu; bylo proto odvolání vyhověti, napadený nález zrušiti a uznati obviněného vinným kárným přečinem.

Čís. 79 dis.

Zákaz podvojného zastupování (§ 10 adv. ř.) platí pro toho, kdo byl zástupcem strany jako koncipient advokáta, i když z kanceláře vystoupil a stal se koncipientem jiného advokáta nebo samostatným advokátem; nevyvíňuje ho omyl v tomto směru, aniž projevený názor jiných advokátů, že neshledávají v tom nic závadného.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1929, Ds II 10/28.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací zamítl po neveřejném ústním líčení odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 16. června 1922, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Předpis § 10 adv. ř. o nepřípustnosti podvojného zastupování nepozbyl účinnosti tím, že obviněný jednal s B-ovou a za ní nikoliv jako samostatný advokát, nýbrž jako koncipient jiného advokáta, u něhož byl v době té zaměstnán. Ustanovení kárného statutu ze dne 1. dubna 1872 jest podle § 2 použito obdobně i na kandidáty advokacie zapsané v listině komory. Povinnosti a práva těchto kandidátů nejsou vymezeny zvláštním předpisem. Platí tudíž i pro ně ustanovení advokátního řádu s výjimkou oněch, které již podle povahy a účelu jest omezení na samostatné advokáty. Takového rázu zákaz podvojného zastupování není. Důvěry, že právní zástupce nepoužije nikdy v neprospěch strany, co mu strana sdělila při žádosti o radu nebo zastupování v určité věci, jest k řádnému obeznámení právního zástupce o celé věci, tudíž i o stránkách straně nepříznivých a tím podmíněné správnosti rady neb účelné úpravě zastupování nezbytně třeba bez rozdílu, jedná-li s ním sám advokát, jehož vyhledala, nebo z příkazu a na místě advokáta jeho koncipient. Ona důvěra byla by podrývána a obor, ve kterém by mohl advokát použití pomoci svého koncipienta, byl by měrou i pro vyškolení kandidátů advokacie povážlivou sůžen, kdyby ohledně věcí, ve kterých byl kandidát advokacie zástupcem strany jen jako koncipient určitého advokáta, pozbyl zákaz poučení nebo zastupování druhé strany účinnosti tím, že kandidát advokacie vystoupí z kanceláře tohoto advokáta a stane se buď koncipientem jiného advokáta neb samostatným advokátem. Týž výklad dává zakazu, o který jde, i rozhodnutí kárného senátu bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 4. ledna 1917, Ds IV 7/16, kterého se proto dovolává odvolání zřejmě neprávem pro svůj opačný názor. Nesprávným jest i předpoklad odvolání, že i kárná rada, jež vynesla napadený

nález, usnesla se dne 2. dubna 1927 na tom, že není důvodu ke stíhání obviněného, protože nebyl v době, kdy jednal s Justinou B-ovou, samostatným advokátem a nemohl se dopustiti přestoupení § 10 adv. řádu, an jednal tehdy jen jako koncipient. Zodpovědnosti za podvojně zastupování nesprošťuje obviněného názor o neúčinnosti řečeného zákazu v případě, že se právní rádce a zástupce stal samostatným advokátem teprve v mezidobí, a nesprostil by ho zodpovědnosti ani projev jiných advokátů, že neshledávají nic závadného v tom, že se obviněný jako nyní samostatný advokát uváže v zastupování Leopolda B-a v rozepři o rozvod manželství, třebaže zastupoval před tím jako koncipient Dr. S-a manželku B-ovu v otázce úpravy majetkových poměrů pro případ dobrovolného rozvodu. Jak v onom názoru obviněného, tak i v těchto obviněným tvrzených projevech jiných advokátů jde jen o mylný výklad zákonných předpisů, upravujících předpoklady kárné zodpovědnosti, kterýžto omyl jest jako neznalost zákona bezvýznamným. Proto byl zbytečným výsledkem svědků Dr. S-a a Dr. F-a o tvrzených projevech, to tím spíše, an obviněný sdělil podle průvodní věty (viz návrh z 11. června 1928) dotyčným advokátům při dotazech, že nebylo v roce 1925 s B-ovou vůbec jednáno o důvodech, které by B-ová v případě rozvodu cestou spornou uplatňovala, kdežto je zjištěno, že B-ová dala tehdy obviněnému podrobnou informaci i o meritu rozvodu. Ostatně svědčí okolnost, že se obviněný tázal jiných advokátů, o tom, že měl pochybnosti, dá-li se jeho postup srovnati s předpisy advokátního řádu. Měl-li však pochybnosti tohoto rázu, neměl se ujmouti zamýšleného zastupování, pokud nebyly pochybnosti ty spolehlivě rozptýleny.. Převzal-li zastupování Leopolda B-a přes tyto pochybnosti a pokračoval-li dokonce v tomto zastupování přes upozornění a odpor druhé strany, jednal nedbale, protože při nejmenším počítal neb alespoň měl počítati s možností, že se jeho jednání přiči platnému zákazu. Více než nedbalost však pro zodpovědnost s hlediska kárných předpisů požadovati nelze, an § 2 kárn. statutu nestanoví, že se porušení povinností povolání nebo zlehčování cti a vážnosti stavu tresce jen, stalo-li se úmyslně (viz obdobný výklad § 157 not. řádu rozhodnutími z 10. dubna 1926, Ds II 4/25 a z 12. března 1927, Ds II 5/26).

Čís. 80 dis.

Byla-li důtka udělena nejvyšším soudem jako kárným soudem odvolacím při přezkoumání rozhodnutí kárného soudu první stolice, jest k rozhodnutí o výmazu důtky v osobních výkazech povolán kárný soud první stolice (§§ 4, 5, 8, 28 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 14. února 1929, Ds I 7/25.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací odstoupil žádost obviněného o výmaz pořádkového trestu důtky, uloženého mu nálezem